

Ο λύκος, ο λύκος?

Στις 30 Οκτωβρίου, ξεκίνησε η δίκη των δύο αναρχικών, που κατηγορούνται για τον τραυματισμό του διευθύνοντος συμβούλου της Ansaldo Nuclear, στη Γένοβα, στις 7 Μαΐου 2012. Οι δύο κατηγορούμενοι δεν έμειναν για πολύ στη δικαστική αίθουσα, αλλά αρκετά για να ξεκινήσουν την ανάληψη ευθύνης για την πράξη. Τέλος πάντων, οι γραπτές τοποθετήσεις τους δόθηκαν στη δημοσιότητα λίγες ώρες αργότερα. Έτσι, ο Alfredo Cospito και ο Nicola Gai δεν είναι αθώοι, δεν είναι θύματα αστυνομικής παγίδας. Πραγματικά, περίμεναν έξω από το σπίτι του διακινητή ουρανίου, Roberto Adinolfi, για να του δώσουν ένα μικρό δώρο από μολύβι.

Είναι ένοχοι. Ένοχοι, που πήγαν να ψάξουν τον εχθρό, που τον βρήκαν, που τον μελέτησαν, τον περίμεναν και του επιτέθηκαν. Και επειδή το έκαναν μόνοι, χωρίς κανένα κίνημα από πίσω τους -πολιτικό, κοινωνικό ή λαϊκό-, που με κάποιο τρόπο θα νομιμοποιούσε

την πράξη. Μόνοι, με τη συνείδησή τους και την αποφασιστικότητά τους. Ας το αφήσουμε εδώ, με την πράξη ως έχει, επειδή δεν θέλουμε να χαραμίσουμε λόγια για το τι συνέβη τις ημέρες, που ακολούθησαν την 7η Μαΐου 2012.

Ήταν δύο αναρχικοί. Οι πολιτικάντηδες, που αμέσως ξεπετάγονται με θεωρίες συνωμοσίας σε τέτοιες περιπτώσεις, “ένας σύντροφος δεν θα μπορούσε ποτέ να το έχει κάνει... είναι προβοκάτσια... φαντάσου... είναι όλα δουλειά των μυστικών υπηρεσιών” και λυμάνονται ένα κίνημα, που γίνεται όλο και πιο στατικό, ας το συνηθίσουν. Οι θεωρίες συνωμοσίας, που έχουν μακρά ιστορία, όπως ο Van der Lubbe* μας διδάσκει, αξίζουν ένα λεπτό παύσης για να σκεφτούμε.

Εδώ, στην Ιταλία, τέτοιου είδους θεωρίες συνωμοσίας τροφοδοτήθηκαν έντονα στις αρχές της δεκαετίας του '70 από μία αριστερά, που ήθελε να προσδώσει μια αγγελική μορφή στον δικό της φόβο, μήπως και συρθεί στη γέννηση της “τρομοκρατίας”. Αυτός ο φόβος οφειλόταν στη δυσπιστία των κομματικών γραφειοκρατών και διανοούμενων σχετικά με όσα συνέβαιναν. Ήταν μια χρήσιμη στρατηγική για να ανακοπεί η πιθανή γενίκευση πράξεων, που ξέφευγαν από τον έλεγχό τους, το αποτέλεσμα της δική τους ανικανότητας να καταλάβουν και να αποδεχτούν το βάθος και τη ριζοσπαστική φύση του εξεγερσιακού κινήματος. Χρειάζονταν να βρουν μια λογική εξήγηση για τον παραλογοισμό, με τον οποίο εκφραζόταν η ανατρεπτική τάση. Παραλογοισμός, που αποτελείτο από ομάδες συντρόφων, που επιτίθονταν στο Κράτος χωρίς να περιμένουν εντολές από τα πάνω, δηλαδή τις δικές τους εντολές.

Σκεφτείτε όσα έγιναν την άνοιξη του 1972. Το Μάρτιο, ο Giangiacomo Feltrinelli βρέθηκε νεκρός στη βάση ενός πυλώνα υψηλής τάσης, στην περιοχή Segrate (κοντά στο Μιλάνο). Θα μπορούσε μια τέτοια φιγούρα της αριστερής ιντελιγκέντσιας να πραγματοποιεί σαμποτάζ; Αμέσως εμφανίστηκαν αυτοί, που μίλησαν για σκηνοθεσία από την πλευρά της CIA. Για κάποια μικρά μυαλά, για κάποιες μααραμένες καρδιές, ήταν αδιανόητο ότι ο καλλιεργημένος Μιλανέζος εκδότης μπορούσε να είναι ο διοικητής Osvaldo.

Λίγους μήνες αργότερα, το Μάιο, έγινε η δολοφονία του Calabresi. Μια μαγευτική, υποδειγματική πράξη, όμως η ευθύνη για αυτήν από πολλούς αναζητήθηκε αλλού. “Πρέπει να ήταν οι μυστικές υπηρεσίες ή οι φασίστες... αλλά, σίγουρα δεν μπορεί να ήταν σύντροφοι”. Και γιατί όχι; Γιατί δεν θα μπορούσαν μερικοί σύντροφοι να έχουν βρει ένα όπλο και να περιμένουν τον αστυνομικό επιθεωρητή “Finestra” (υπεύθυνος για την εκπαραθύρωση του αναρχικού συντρόφου Giuseppe Pinelli, από το κεντρικό κτίριο της αστυνομίας του Μιλάνου, το 1969) στη διεύθυνσή του, η οποία επιπλέον ήταν δημοσίως γνωστή; Αυτή η υπόθεση δεν μπορούσε ούτε καν να ληφθεί υπ’ όψιν διότι θα σηματοδοτούσε το τέλος της αναμονής, πάνω στην οποία ευδοκιμεί η πολιτική.

Αν κάθε άτομο μπορεί να δράσει εδώ και τώρα, τότε τι νόημα έχουν οι συνελεύσεις και οι κεντρικές επιτροπές; Και ποιο είναι το νόημα των ωραίων διανοούμενων, των αποκαλούμενων συμβούλων του πριγκιπάτου του προλεταριάτου, όπως ο σιτουασιονιστής Guy Debord, που στα τέλη της δεκαετίας του ’70 δεν δίστασε να γελοιοποιηθεί, αποκηρύσσοντας την απαγωγή

του Μορο και συνολικά τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, λέγοντας ότι είναι δουλειά των μυστικών υπηρεσιών; Για να πάρουμε μια ιδέα της ριζοσπαστικής φύσης αυτής της κριτικής, ας σκεφτούμε ότι ο συγγραφέας του “Η Κοινωνία του Θεάματος” δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να επαναλαμβάνει όσα ισχυριζόταν τότε το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα.

Αλλά, υπάρχουν και χειρότερα. Αυτή η θεωρία συνωμοσίας αναπαράγει αυτολεξεί την “θέση του Bazzi”, η οποία δυστυχώς ήταν διαδεδομένη μεταξύ των εξεγερσιακών της δεκαετίας του '20. Ο Carlo Bazzi ήταν ένας δημοσιογράφος, ο οποίος απέδωσε την αλυσίδα των επιθέσεων εναντίον της φασιστικής ιεραρχίας στον ίδιο τον Μουσολίνι, ο οποίος, όπως έλεγε, ήθελε να προκαλέσει τρόμο στο εσωτερικό και πόλεμο στο εξωτερικό. Σύμφωνα με τον Bazzi, το γεγονός ότι ήταν αδύνατο να βρεθούν εκρηκτικά, ότι δεν υπήρχαν ελεύθεροι εξεγερσιακοί, ότι οι πιάτσες φυλάσσονταν... όλα ήταν απόδειξη πως ο Μουσολίνι βρισκόταν πίσω από τις βόμβες, που τοποθετούσαν αναρχικοί και, κατά συνέπεια, οι διάφοροι Lucetti, Zamboni, Bonomini ήταν απλά “προβοκάτορες”. Μόνο που ο Carlo Bazzi δεν ήταν ένας σταλινικός, αγωνιζόμενος με ένα κίνημα, που του ήταν ακατανόητο ήταν ένας φασίστας, λίγο-πολύ πιστός στο φασιστικό καθεστώς. Απέδωσε στον Μουσολίνι την ευθύνη των επιθέσεων, μόνο και μόνο για να χύσει δηλητήριο και να σπείρει την καχυποψία μεταξύ των εξεγερσιακών, ωθώντας τους έτσι στην παραίτηση και την αδράνεια.

Τώρα, αυτή η αηδιαστική συνήθεια, του να βλέπουμε παντού την ουρά του λύκου, δεν πέθανε με τη δεκα-

ετία του '70, αλλά εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι σήμερα. Όπως δείχνει η παλιά και νέα καχυποψία σχετικά με το σαμποτάζ, που έγινε στη Val Susa, υπάρχει πάντα κάποιος έξυπνος στρατηγός, που αναζητά δημοφιλία, ο οποίος δεν ανέχεται την ατομική πρωτοβουλία. Αλλά, ευτυχώς, υπάρχουν επίσης πάντα άτομα, που δεν ανέχονται τη συλλογική εξάρτηση.

*Ο Marinus van der Lubbe ήταν ένας Ολλανδός συμβουλιακός κομμουνιστής, ο οποίος καταδικάστηκε και εκτελέστηκε για τον εμπρησμό του κτιρίου του γερμανικού Reichstag, στις 27 Φεβρουαρίου 1933. Οι σταλινικοί τον κατηγορήσαν ότι λειτούργησε στην υπηρεσία του ναζισμού και ξεκίνησαν μια μεγάλη εκστρατεία συκοφαντίας, ζητώντας ακόμα και να καταδικαστεί σε θάνατο επειδή “ενήργησε ενάντια στο προλεταριάτο”.

[Δημοσιεύτηκε στο *Finimondo*,

da theparabellum.squat.gr]

Ο λύκος, ο λύκος?